

„Și fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (duminica), și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă! Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul. Și Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute. Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios. A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeu meu! Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut! Deci și alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui.” (Ioan 20, 19-31)

Ca și alte momente de seamă ale Noului Testament, acel din prima duminică de după Paști pune problema credinței, despre care se cuvine să ne reamintim că a crede nu se confundă cu a vedea, a constata. Greșeala aceasta fundamentală au săvârșit-o fariseii, saducheii, bătrânii și cărturarii care, pe Golgota, exclamau: „Hristos, regele lui Israel, să Se coboare de pe Cruce, ca să vedem și să credem” (Marcu 15, 3â). Dacă vezi, nu-ți mai rămâne decât să înregistrezi, să constăți și să te supui. Dar credința tocmai aceasta nu e. Ci, dimpotrivă, „încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute” (Evrei. 11, 1). A crede înseamnă îndeosebi a crede de necrezutul. De aceea îi și spune Domnul lui Toma: „Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut”. Credința stă dincolo de limitele minții omenești și implică o încredere totală a credinciosului în cele ce crede, (încrederea o putem considera a fi ipostaza intimă, viscerală, irefragabilă a credinței). De această lipsă de încredere totală, ilogică, nepăsătoare de evidențe (ori și potrivnică lor) au dat dovadă Apostolii. I-a copleșit realitatea, i-au descumpănit aparențele.

Și totuși, Domnul le face pe voie, lui Toma și celorlalți ucenici ai Săi: le dovedește învierea Sa pe cale materială, așa precum a voit Toma; li se supune, le face pe plac, aduce probe pur empirice: mănâncă, le arată mâinile și picioarele Sale, îi poștește să-L pipăie, să-și pună mâna în coasta Lui.

Învierea, mister care depășește și sfărâmă înțelegerea omenească, presupune o credință în stare a transcende totul, a trece dincolo de limitele minții omenești, a sesiza ori bănuși că ea nu este din lumea aceasta, că stabilește o legătură directă cu Dumnezeu, a realiza că prin credință în ce este de necrezut intrăm – așa cum enunța marele nostru Mircea Eliade – în relație cu misterele din urmă ale creației și cu lucrările necreate ale lui Dumnezeu.

În ziua Învierii, în prima zi de Paști, creștinul are parte de o părtășie cu ceea ce se află dincolo de fruntariile înțelegerii omenești. Pentru oarecare vreme izbutește a nu mai fi nici el „din lumea aceasta”. În Duminica Tomei însă revenim cu toții la nivelul minții omenești. Hristos însuși recurge la dovezi materiale, brute, simpliste, potrivite vrerii lui Toma, adică ale făpturii: își arată mâinile și picioarele și coasta, cere de mâncare ca să demonstreze că nu este duh.

Da, se revine cu desăvârșire la nivelul minții omenești. S-a zis cu săptămâna harică, luminată și supralumească de după înviere. Zilele acelea parcă luminate de lumina necreată au trecut. Hristos din nou Se smerește, Se umilește printr-o nouă cheneză (coborâre). După chenoza întrupării, într-o sârmană țărișoară învinsă și cotropită, în modesta familie a unui dulgher dintr-un neînsemnat orașel de provincie desconsiderată, a morții și anume a morții în cumplite chinuri pe lemn blestemat, acum, în duminica Tomei, se smerește consimțind să Se supună aducerii de probe materiale, ca orice om suspectat a nu spune adevărul și silit a-și dovedi buna credință prin irezistibile probe concrete. Ceea ce și face în această ultimă cheneză a Sa.

Evangheliștii – cinstiți, realiști, nefătarnici – n-au falsificat adevărul, nu au ținut să-l camufleze: au înregistrat momentul de îndoială omenească (și explicabilă) și l-au menționat fără șovăială ori grabă. Dar au consemnat și declarația aceluiași Toma: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” care pune lămurit capăt crizei. Criza e acum depășită, vremelnica necredință risipită. Scurta și absoluta exclamare a fostului „necredincios” anihilează tot ce a precedat-o. (Întocmai cum lacrimile și strigarea tatălui copilului demonizat rezolvă punctul critic formulat în binomul credință – necredință).

(“Dăruind vei dobândi” de Părintele Nicolae Steinhardt)

“Păziți-vă, fraților! Iată că vine un anotimp în care mai mult decât oricând ne pândesc ispite, mai ales prin patimile trupești. Fiți, așadar, gata să vă arătați acum credincioșia în chip deosebit. Prietenul la nevoie se cunoaște, iar adevărata credincioșie față de Domnul – în ispite”. (Sf. Teofan Zăvorâtul)

ANUNȚ: Cine dorește să ajute biserica Mărțișor prin direcționarea a **2% din impozitul pe 2012**, o poate face completând fișa 230 de la pangar sau descărcând-o de pe site-ul www.parohiamartisor.ro, secțiunea DONATII.

“De două mii de ani ne purtăm prin lume cu Toma de mână și nu stim prea bine de ce i se spunea Geamănul și prea târziu ne dăm seama că-i suntem deopotrivă. Frate de credință și indoială, de infrigurări și asteptare, de cutremur și ingenunchere, el rămâne obsesia noastră perpetuă și intruparea neputinței noastre de a accepta Bucuria dintr-odată și fără echivoc. Există nu numai o dramă a Patimilor, ci și una – mai puternică – a Invierii, și ea se consumă, totodată, în sufletul lui Toma. În trei trepte se consumă, toate ale lui Toma: el află și nu-i vine să creadă; vede și încă se indoiește; se înfrânge și biruie. Nuantele sunt revelatorii. Toma nu e necredincios prin structură, ci mai degrabă ipostaza omului care exclamă: e prea frumos ca să fie adevărat! El nu e un impietrit, cum devenise – de pildă – Iuda. El nu refuză să creadă; el e doar copleșit de obiectul credinței lui virtuale. Fenomenul Invierii i se pare colosal. Poate că e singurul dintre ucenici care intuiește implicațiile ei cosmice. Toma știe că adevărul trebuie să existe în sine, dar îl imploră să-i devină certitudine, adică adevărul lui, personal. Cei zece îi spun: am văzut pe Domnul. El nu le pune la indoială spuselor, ci doar puțința ochilor lor de a nu se fi înșelat. De aceea, el se hotărăște să facă apel la simțul tactil, cel mai material dintre cele cinci. Aceasta, în ipoteza că Domnul i se va arăta și lui. Toma îl vede pe Domnul. Și totuși, se indoiește de adevărul Lui. Nu se crede în simțul văzului. El știe ce poate fi o vedenie, o halucinație, o iluzie optică, o sugestie în masă. Prevăzuse impasul, era pregătit. Nici nu era el întâiul sovăielnic. Oare Petru nu se indoiește de cel ce umbla pe ape? Oare același Petru nu se indoiește de dumnezeirea Celui stălcit în bătai? Oare Maria Magdalena nu i se plângea Grădinarului că i se furase Stăpânul din mormânt? Toma sedea în fata lui Iisus cu povara – adânc omenească – a tuturor indoielilor Vechiului și Noului Testament. **Indoiala e jumătatea drumului dintre credință și necredință**, și poate duce ori la una ori la cealaltă. Impietritul refuză deopotrivă și adevărul și certitudinea. El nu solicită miracolul, iar când acesta se produce totuși și-i oferă evidenta, el va exclama: cu domnul demonilor îi scoate pe demoni. **Toma e un necredincios numai prin aceea că, bântuit de indoială, are nesăbuirea de a solicita minunea sensibilă.** El nu cunoaște credința pură și încă nu a învățat că minunea demonstrativă e argumentul vulgar al lui Dumnezeu pentru spiritele vulgare. Este el un spirit inferior? Până la acest prag cel puțin, așa se arăta. Dar Domnul îl cunoaște mai bine pe Toma și, înainte ca acesta să-si fi rostit cererea, întinde palmele spre el, îi oferă urmele cuielor și urma sulitei și... **Aici e minunea! Nu ni se spune ca Toma ar fi ajuns să atingă cu degetele rănile Domnului. Gestul insuși al lui Iisus de a i se supune sensibil îi sfărâmă indoiala și-l prăbusește în genunchi.** El nu se poate încovoia la treapta spiritului de jos. E un biruitor lăuntric: **rănile Domnului sunt și ale lui Toma, Domnul este și al lui Toma.** Lui Toma i se rosteste Cuvântul. Și ce poate fi mai sensibil decât cel prin care insuși sensibilul și-a luat ființa? Credința de acum a lui Toma nu e un triumf al experienței, nu simțurile sunt acelea care-i adeveresc realitatea Inviatului. El știe că chiar dacă degetul său ar fi ajuns să pipăie rănile Domnului, aceasta nu i-ar fi rezolvat dilema din care, rațional, nu se poate iese: dacă ceea ce văd e năluca, cum de se lasă pipăit? Iar dacă are trup, cum de a intrat prin usile încuiate? **Credința lui e rodul întâlnirii dintre om și Dumnezeu în clipa când unul îl caută iar Celălalt i se imbie.** Să amintim iarăși de roua care nu poate umezi floarea dacă aceasta nu i se deschide?

De curând, giulgiul de la Torino a fost din nou scos la vedere și câteva sute de savanți au îndreptat asupra-i lentilele, pelicule, pensete, microscopie electronice, raze de tot felul, izotopi și ordinatoarele, ca tot atâtea degete ale lui Toma, infipte în rănile lui Iisus. Concluziile par spectaculoase, dar nu ne impresionează. **O parte din lume continuă să ceară minuni. Dar noi, cei din Duminica Tomii știm că Minunea e zilnic cu noi, la măsura indoielilor și deschiderilor noastre”.**

(IPS Bartolomeu Anania - “Din spumele marii”, Ed. Dacia, 1979)

<http://www.razbointrucuvant.ro>

*“Iar credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute...Și ce voi mai zice? Căci timpul nu-mi va ajunge, ca să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftae, de David, de Samuel și de prooroci, care prin credință, au biruit împărății, au făcut dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascușul sabiei, s-au împuternicit, din slabi ce erau s-au făcut tari în război, au întors taberele vrăjmașilor pe fugă; Unele femei și-au luat pe morții lor înviați. Iar alții au fost chinuți, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere; Alții au suferit batjocură și bici, ba chiar lanțuri și închisoare; Au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, au fost tăiați cu fierăstrăul, au murit uciși cu sabia, au pribegit în piei de oaie și în piei de capră, lipsiți, strămtorați, rău primiți. **Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii, și în munți, și în peșteri, și în crăpăturile pământului. Și toți aceștia, mărturisindu-și fiind prin credință, n-au primit făgăduința, Pentru că Dumnezeu rânduse pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârșirea.** (Evrei 11, 1,32-40)*

Programul săptămânii 12 mai 2013 – 19 mai 2013

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	12 mai	8 - 12 - Sf. Liturghie (Duminica Sf.Ap.Toma) - Pr. Ticu
Luni	13 mai	17 - 19 - Acatistul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil - Pr. Ticu
Miercuri	15 mai	9 - 11 - Sfințirea mică a apei - Pr. Ticu
Vineri	17 mai	9 - 11 - Taina Sfântului MASLU
Vineri	17 mai	17 - 18 - Slujba acatistului - Pr. Ticu
Sâmbătă	18 mai	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr. Ticu
Sâmbătă	18 mai	17 - 18 - Vecernia duminicii a 3-a după Paște - Pr.Dragoș
Duminică	19 mai	8 - 12 - Sf.Liturghie (Duminica Mironosițelor) - Pr.Dragoș
Duminică	19 mai	17 - 19 - Paraclisul Maicii Domnului și Cateheză - Pr.Dragoș